

*Johnny Hodges 1966 i
Hyannis, Massachusetts.
Foto: Olle Lindholm*

Johnny Hodges: Sensuous Musical Beauty

By John Tumpak

In the over fifty year history of the Duke Ellington Orchestra the Duke's most important soloist was arguably the brilliant alto saxophonist Johnny Hodges who had an unmatched warm and sensuous tone coupled with a profound melodic sense and a flawless technique. Hodges could play up-tempo swing, soulful blues, and romantic ballads with equal skill. During his thirty-

eight years with Ellington he was the band's featured attraction and composed a large number of songs, some in collaboration with Ellington or Billy Strayhorn. With close competition from Benny Carter, Hodges stands as the definitive alto saxophone player of the Big Band Era.

fortsättning på sid 4

Det som legat mig varmt om hjärtat både före och efter jag blev ordförande i DESS är att skapa en DESS CD01. Nu är vi där och jag är nöjd att å styrelsens vägnar kunna presentera den för alla medlemmar och i synnerhet de medlemmar som inte kunnat gå på våra klubbaftnar på SAMI.

Resultatet har blivit vad jag önskade och hoppades på:
- En bra titel: *Echoes of Duke Live from Duke Ellington Society of Sweden*

- Favoritkompositioner av Duke Ellington och andra framstående kompositörer.

- Musiker, som det svänger om och som entusiastiskt spelar för en uppskattande publik

- Oredigerade inspelningar gjorda av Gert Palmcrantz, dvs vi får ett inspelat ljud som motsvarar "live"-intrycket i konsertsalen

Vad mer kan man begära? Alla musikstycken är inte av Duke Ellington, men i valet mellan Dukes kompositioner och det musikaliska utförandet så har vi valt det senare.

Jag har lyssnat på DESS CD:n många gånger i samband med redigeringen i sommar, men även spelat min favorit från Newport Jazz Festival 1956 - Diminuendo in Blue and Crescendo in Blue.

Det är DESS styrelses målsättning att det skall bli en fortsättning - DESS CD02. Då har jag en dröm: Att kunna ha råd och möjlighet att göra en svensk version av D&C in Blue. Vi har ingen som kan återskapa Paul Gonsalves solo. Med hjälp av någon ledande musikarrangör kan man kanske arrangera om solot för 2-3 toppmusiker. De skall backas av en orkester

med ett antal av Sveriges bästa musiker - oavsett i vilken orkester de normalt spelar. Inspelningen skall göras av Gert Palmcrantz - som gillar idén.

Varför anser jag att denna inspelning från Newport Jazz Festival är så betydelsefull förutom att musiken är magnifik? Den blev enligt min uppfattning föregångaren till alla andra jazz- pop- och rockkonserter eftersom det var den första större konserten, såvitt jag vet, där publiken blev helt exalterad - jublet och dansandet ville inte ta slut. Med hjälp av styrelsen och Gert skall jag försöka ordna att den nya versionen av D&C in Blue kan inkluderas i den framtida DESS CD02.

Vad har mer hänt sen sist? Årets Alice Babs stipendiat blev gitarristen Erik Söderlind, som kommer till Duke's Place den 22 november. Majmötet på Duke's Place på Gyllene Cirkeln blev en succé - se recension på annan plats i denna Bulletin.

Sommaren har för min del gått åt till att riva golvet i ett vardagsrum pga fuktskada med oidentifierat ursprung. Ett av de jazzevenemang jag hade planerat att besöka (men fick begränsa mig till att läsa programmet) var Norrtälje Jazz Festival och jag måste beundra arrangörernas förmåga att skaffa alla orkestrar och sponsorer. Även presentationsmaterialet för de olika orkestrarna var omfattande och bra.

DESS söker samarbete med NJF och andra jazzklubbar och hoppas att vi kan locka en del av deras medlemmar till vår nästa klubbafton på Duke's Place den 27 september med två topporkestrar; Kenneth Arnström Swing Seven samt en orkester under ledning av Rune Carlsson med bland andra Bernt Rosengren.

Till DESS

Jan Falk, ordförande

Erik Söderlind årets Alice Babsstipendiat

Gitarristen Erik Söderlind fick på söndagskvällen den 25 april i Aula Magna vid Karlstad Universitet ta emot Alice Babs Jazzstipendium. DESS är som bekant en av sponsorerna av stipendiet. Det här var sjunde gången stipendiet delades ut. De tidigare pristagarna har varit Karin Hammar, Torbjörn Zetterberg, Klas Lindquist, Jon Fält, Jonas Kullhammar, och Kristin Amporo, som liksom årets vinnare levt upp till kriteriet; ung (max 30 år), gränslös jazzprofil och improvisatör.

Stipendiet, som instiftades i samband med Alice Babs 80-årsdag 2004, är på 50.000 kronor.

Foto: Olle Hernegren

Duke's Place:

Svängigt bluesband publikens storfavorit

Andra gången Duke's Place på Gyllene Cirkeln den 3 maj 2010 – och ett förhöjt betyg för både arrangemang och musik.

Ellingtonsällskapet har kanske inte hittat fram till den definitiva stilen i denna nya miljö men för varje gång kommer vi att se hur man närmar sig målet. Och fortsätter publiken – medlemmar och andra gäster – att ge samma fortsatta stöd som hittills, speglar detta sig i aktiviteter på scen såväl som i salong.

Rent musikaliskt sett var denna andra kväll både bättre och jämnare än den första. "Sweet Jazz Trio" som inledde kvällen fick dock dra ett tyngre lass än som egentligen avsetts. Att inleda kvällen med en publik som fortfarande befann sig i startfasen av mat och dryck är inte lätt – sorlet ökar i omfång och stör både musiker och dem som vill lyssna koncentrerat. Denna trio har också valt en stil som är lätt att överrösta: späd och diskret, vänlig och sällan vulgär eller påträngande, en letargisk stämning råder och några vildare improvisationer är inte att förvänta sig.

Väldigt väluppfostat alltså och en timme blir därför som en melodisk inventarieförteckning i behagligt skymningsljus. Ytterst angenämt men ändå också monotont i ett oavbrutet halvljummet känslorus. Tänk om denna trevliga, kompetenta trio kunde skaka loss nån gång och bära sig bara lite grann illa åt i musikens armar – då skulle den också få ett vapen att tysta de värsta störningarna bland publiken.

Just detta hade verkligen inte Gugges Gamla Gäng (GGG) under ledning av Dicken Hedrenius några problem med – här var det ett 13-mannagäng som oblygt gav sig ut i bluesvängen med anspråk på att äga ljudrummet – sorlet tynade automatiskt när trumslagaren Måns Ekman och basisten Håkan Trygger fann varann i kvällens varmaste föreningar.

Det är en orkester som också lever mycket på styrka och blås i så hög grad att det vore intressant att höra många nummer flera gånger när en ljudtekniker sorterat upp attackerna i prydligare högar. Detta inte sagt i djupare kritisk mening utan snarare som ett förstucket beröm och för att understryka just det som blev sagt redan i början: att bandet i hög grad lever på sin härliga svängiga rytmik, jazzens och bluesens kärna.

De flesta av gubbarna har varit med så länge att vi inte längre behöver dela ut betyg för varje framträdande. Unge Dicken, ny för mig, spelade fin trombon vid de få tillfällen han gav sig själv chansen och jag måste också nämna bastrombonisten Sven Larsson, härligt burdus och burlesk i ett långt soloframträdande. Claes Jansson, Sveriges Jimmy Rushing, försvarade titeln med den äran.

Ett härligt lagspel och en säker framgång. Inte så mycket av Duke Ellingtons stil men väl i hans anda.

text: Bo Holmqvist
foto: Jan Falk

Några av de många toppmusikererna den 3 maj: Thomas Driving, Bosse Broberg, Lasse Törnqvist, Dicken Hedrenius, Claes Jansson, Håkan Trygger och Måns Ekman.

Sensuous musical beauty

forts. från förstasidan

John Cornelius Hodges was born in Cambridge, MA, on July 25, 1907. He was the second child and only son of John H. Hodges and his wife Katie Swan Hodges, both originally from Virginia. Soon after he was born the family moved across the Charles River to a house at 32 Hammond Street in Boston. The immediate neighbourhood was a saxophone haven. Nearby lived baritone saxophonist Harry Carney who spent forty-seven years playing with Duke Ellington and saxophonist Charlie Holmes who played with the Mills Blue Rhythm Band and Howard Johnson who played with Teddy Hill. They all grew up together.

Hodges started out playing drums and piano under the watchful eye of his mother who was a skilled piano player. He soon became good enough on the piano to play dances at private homes for eight dollars a night. But by the time he became a teenager he went on to take up the soprano saxophone. It was also around this time that he acquired the nickname Rabbit. There are two theories of how that came about. Some said it was the result of his sprinting prowess as an exceptionally fast runner both winning 100 yard dash races and outdistancing truant officers who tried to return him back to school. Others, including Harry Carney, referred to his constant rabbit-like nibbling of lettuce and tomato sandwiches.

Soprano saxophone master Sidney Bechet was playing in a Boston burlesque house with Jimmy Cooper's *Black And White Revue* when Hodges was fourteen years old. Hodges's sister got to know Bechet and this gave him the encouragement to introduce himself backstage and play "My Honey's Lovin' Arms" for him. Bechet was impressed by Hodges's skill and provided him encouragement. This was all the incentive Hodges needed. He started to develop a name for himself in the

Boston area and by around 1924 felt ready to tackle New York armed by then with the ability to play both alto and soprano sax.

Work came without difficulty for Hodges in New York. He landed jobs playing with Willie "The Lion" Smith's Quartet and in 1925 at his soprano saxophone mentor Sidney Bechet's Club Basha located at 145th Street and Seventh Avenue. Hodges filled in for Bechet when he was not at the club and frequently played saxophone duets with him, a testimony to Bechet's professional respect for Hodges's ability. Next came gigs with Bobby Savage and Lloyd Scott before he went with Chick Webb's band in 1927. When Hodges joined Webb the little drummer had not yet started his long stay as the house band at the Savoy Ballroom. After he left Webb in early 1928 Hodges spent a short time with Luckey Roberts. Then came an offer from Edward Kennedy Ellington. Ellington tried to hire Hodges on several previous occasions, but Hodges did not feel he was ready. However, this time he accepted Ellington's offer and joined his band in May 1928 to play in the reed section along with his old Boston neighbourhood friend Harry Carney. It was the start of a career with Ellington that with the exception of four years in the early 1950s lasted until Hodges's death in 1970.

Fame arrived swiftly for the reclusive Hodges while he played both the alto and soprano saxophones void of any visible emotion with Ellington at the Cotton Club. He rapidly became a distinct voice in the band and eventually its highest paid member. Hodges was heard on hundreds of Ellington records during his time with the band. Highlights of his recording work with the Ellington Orchestra during the Swing Era include "I Got It Bad", "I Let A Song Go Out Of My Heart", "It don't Mean A Thing", "In A Mellotone", "Never No Lament", "Prelude To A Kiss", "Warm Valley" and "Come Sunday" from Ellington's *Black, Brown and Beige* orchestral suite that premiered at his first Carnegie Hall appearance in 1943. There was also his work on small group recordings.

In 1935 Benny Goodman hit instant success with his Benny Goodman Trio that included Goodman on clarinet, Gene Krupa on drums and Teddy Wilson on piano. Other bandleaders soon followed with their own small groups. Among them were Count Basie's Kansas City Seven, Bob Crosby's Bobcats, Tommy Dorsey's Clambake Seven, Artie Shaw's Grammercy Five, and Chick Webb and His Little Chicks. At the urging of the young Toronto born debutante jazz writer and promoter Helen Oakley, who would later marry the British jazz author and critic Stanley Dance, Ellington formed four small groups with musicians from his own band. Those small ensemble jazz groups were Barney Bigard's Jazzopaters, Rex Stewart's Fifty-Second Street Stompers, Cootie Williams's Rug-Cutters, and Johnny Hodges and His Orchestra.

Johnny Hodges and His Orchestra was the most successful of Ellington's small groups, recording from 1937 to 1941. It had hit records with "A Sailboat In The Moonlight" sung by Buddy Clark and the juke box favourite "Jeep's Blues". Jeep was also another Hodges nickname allegedly derived from a comic strip character he was fond of. Other memorable Hodges small group

Johnny Hodges med Al Sears i bakgrunden. Troligen från mitten av 1940-talet.

recordings include the hard driving "Squatty Roo", Mercer Ellington's "Things Ain't What They Used To Be", the R&B chart hit "Goin' Out The Back Way" and the beautiful Billy Strayhorn compositions "Day Dream" and "Passion Flower".

Many of the Hodges small group recordings feature him on the soprano saxophone. However, he increasingly felt burdened by the responsibility of playing both the alto and soprano saxophones with Ellington's band and recorded on the soprano for the last time on his composition "That's The Blues Old Man" in 1940. Ellington frequently exhorted Hodges to resume playing soprano over the years, but to no avail. The same year he also wrote and recorded with his small group the lightly swinging "Good Queen Bess", a tribute to his beloved mother he called Bess who bought him his first soprano saxophone and encouraged his pursuit of music. Katie "Bess" Hodges actually outlived her son passing away in her late-nineties.

While still with Ellington, Hodges returned to working with his own small groups in the second half of the 1940s. He made several small group recordings in New York in 1947 and in both Denmark and France in 1950 while the Ellington band was playing there during their lengthy tour of Europe and Scandinavia. Several of the New York recordings were on the Mercer label that was jointly run by Ellington's son Mercer and jazz critic Leonard Feather. With the exception of one session in Copenhagen, the 1950 records were done in Paris at the Poste Parisien studios in the Normandy cinema complex for the Disques Vogue label.

With Ellington's blessings, Hodges also recorded with several other musicians's bands beginning in the early days of the Swing Era. With support from jazz writer and producer John Hammond, Teddy Wilson started to record on Brunswick in 1935 with a series of small groups made up of combinations of all star jazz musicians. Hodges

recorded in Wilson's groups a total of twelve times between December 1935 and April 1938. Several of the Hodges recordings with Wilson involved a young Billie Holiday, and one of them, "Carelessly", was number one of the charts for three weeks in 1937. Hodges was cited on the record's label along with Wilson and Holiday. When asked how it felt to work with Holiday, Wilson explained that he was more excited about working with Hodges who was his idol at the time.

Also in December 1935 Hodges recorded four sides with Mildred Bailey and Her Alley Cats that included trumpeter Bunny Berigan on the British Parlophone label. In 1937 and 1938 Hodges additionally recorded with vibraphonist Lionel Hampton. His solos with Hampton on "I Know That You Know" and "On The Sunny side Of The Street" are Swing Era masterpieces. There were also 1944 recording sessions with Woody Herman and Earl Hines. But the highlight of Hodges's work apart from the Duke Ellington Orchestra took place on January 16, 1938.

Benny Goodman made music history on January 16, 1938, when his became this first jazz orchestra to perform at Carnegie Hall. Part of the program was titled "Twenty Years of Jazz" and included Ellington band members Hodges, Harry Carney, Cootie Williams, and Goodman and his rhythm section of pianist Jess Stacy, guitarist Alan Reuss, bassist Harry Goodman, and drummer Gene Krupa playing the haunting Ellington composition "Blue Reverie" with Hodges featured on the soprano saxophone. Then Hodges switched to alto sax and with Carney joined Goodman and Count Basie and soloists from their bands in thirteen minute jam session playing "Honeysuckle Rose". The concert was an overwhelming success and prompted Goodman to state that Hodges was the greatest saxophone player he ever heard.

The world of jazz was stunned in early 1951 when Hodges left Ellington to form his own small group taking trombonist Lawrence Brown and drummer Sonny Greer with him. Together the three spent over seventy years with the Duke. Although money and ego were considerations, the support of jazz promoter Norman Granz who founded the highly successful Jazz at the Philharmonic concerts was a major factor. The resourceful Ellington quickly filled the three holes in his band taking drummer Louie Bellson, alto saxophonist Willie Smith, and trombonist Juan Tizol from Harry James in what has become known to big band fans as the Great James Robbery.

Johnny Hodges and His Orchestra opened at the Blue Note in Chicago on March 9, 1951, and moved on to play at George Wein's Storyville in Boston. He got off to a good start. His band hit it big late that same year with the record "Castle Rock" that broke into both the Pop and R&B charts. The sax solo on the recording was performed by tenor saxophonist Al Sears, not Hodges. However, Johnny Hodges and His Orchestra were but moderately successful. Burdened by the management responsibilities of running a band and his shy nature that affected his functioning as a front man he broke the band up in 1955 after four years on his own and returned to Ellington where with two very brief exceptions he would

fortsättning på nästa uppslag

Sensuous musical beauty

forts. från föregående uppslag

spend the rest of his career. Those exceptions were in 1958 when he played with Billy Strayhorn in a quartet at the Shamrock Lounge in Miami Beach and in 1961 when he toured in Europe with a select group of Ellington musicians while the Duke and Billy Strayhorn were in France working on the film *Paris Blues*. Just a year after he came back to Ellington he would play an important and crowd calming role in the Duke's comeback.

When Hodges reunited with Ellington in August 1955 the Duke was in the only slump of his career. In fact, he was reduced to playing at the Aquacade water show in Queens, NY, for several weeks that year in support of water ballets and other featured entertainment acts. He needed a spark to reignite his career and it happened on July 7, 1956, at the Newport Jazz Festival when his tenor saxophonist Paul Gonsalves worked the crowd of over 7000 to a frenzy playing twentyseven-straight choruses of "Diminuendo In Blue" and "Crescendo In Blue" during the Festival's last set. However, it is under recognized that to calm the about to go out-of-control crowd immediately after Gonsalves's electrifying solo Ellington called for Hodges to play two low-key tunes, "I Got It Bad" and "Jeep's Blues". It proved to be a wise decision as the audience to some extent settled down after Hodges finished his two songs. Newport did indeed jump start Ellington's fortunes. He was the hit of the Festival and one month later on the cover of *TIME* magazine. Duke Ellington was back in the forefront of jazz.

Another performance highlight for Hodges occurred at Duke Ellington's first Sacred Concert. A deeply spiritual individual who regularly read the Bible, Ellington wrote three Sacred Concerts that were performed in 1965, 1968, and 1973. Hodges played an emotionally moving interpretation of "Come Sunday" at the first Concert held on September 16, 1965, at the Grace Cathedral in San Francisco. As Hodges played he gazed upward at the Gothic structure's impressive nave. This was not uncommon. Hodges frequently surveyed details of the venues Ellington performed in while he was onstage playing his saxophone.

During his second tenure with Ellington, Hodges recorded with several other jazz artists. He did a series of well received albums with organist Wild Bill Davis and individual albums with Roy Eldridge, Coleman Hawkins, Earl Hines, Mundell Lowe and Gerry Mulligan. Hodges's collaboration with Davis led to the Hammond organ master, who was an inspiration to the legendary Jimmy Smith, touring with Ellington from 1969 to 1971. Hodges also recorded an album with Lawrence Welk who admired Hodges's beautiful tone. Welk, who flew Hodges out to Hollywood for the project, showcases him on twelve standards using a different distinguished Hollywood arranger for each song. He also made Hodges a generous offer to move to Los Angeles and join his band on a permanent basis.

Two individual Hodges recordings from his second period with Ellington stand out for their artistic accomplishment. Starting around 1960 Ellington and

his band extensively toured throughout the world performing in numerous countries. Hodges especially enjoyed shopping for bargains in the cities he played in while touring. In 1963 the band visited the Middle East and India for the State Department. The tour stimulated Ellington and Strayhorn to write the *Far East Suite* that was recorded in 1966 and critically acclaimed. Arguably the finest piece in the Suite is "Isfahan" named after Iran's architecturally beautiful ancient city. The composition featured Hodges's sensuous saxophone solo.

Billy Strayhorn and Hodges were close friends and frequently recorded together. Just three months after Strayhorn died on May 31, 1967, a grieving Duke Ellington recorded his tribute album to Strayhorn ... *And His Mother Called Him Bill*. A highlight of the album is Hodges's intensely emotional playing on "Blood Count", the last song Strayhorn ever composed, completing it in his hospital bed shortly before he passed away. It is one of Hodges's greatest performances on what is considered to be one of Ellington's finest albums. Ironically, his effort was a precursor to what would take place for him a little over three years later.

When he started to experience a decline in health in late 1960s doctors advised Hodges to stop smoking and drinking his favourite brand of liquor, Seagram's VO. He finally complied with their instructions after he suffered his first heart attack on a plane that took off from Indianapolis. That day luck smiled as there was a doctor on the flight and by chance an oxygen tank placed next to where he was sitting. Three hospitalizations then followed the attack. But luck did not smile on Hodges on May 11, 1970. While in his dentist's office on a routine appointment he had another heart attack. This time it was instantaneously fatal. Ironically, the day Hodges died Ellington was planning to ask him to resume playing the soprano saxophone after a thirty year hiatus on "A Portrait of Sidney Bechet" in his *The New Orleans Suite*.

Unarguably an exceptionally talented jazz musician, what was Johnny Hodges the person like? He was easy to get along with in business dealings independent of the Ellington Orchestra. He was a gourmand who appreciated and was knowledgeable of fine food and wine. He was consistently lucky as a regular player of games of chance. He was an avid baseball fan who was dedicated to the New York Yankees. He was a gentle and sensitive individual who paid daily hospital visits to Ellington's chief copyist Tom Whaley after Whaley suffered a serious accident. He was a fatherly mentor who helped an initially isolated vocalist Herb Jeffries find his place in the Ellington Orchestra. He was well liked by neighbourhood children. He was also frequently aloof and taciturn, but for probable good reason. Hodges abandoned his formal education after just a few grades of elementary school to become a self-taught musician and in public settings felt uncomfortable about his limited vocabulary and usage of grammar.

No discussion of Johnny Hodges would be complete without mention of the many jazz musicians he impacted. Ben Webster frequently commented on the value of what he learned playing with Hodges in the Ellington band's saxophone section. John Coltrane's early idol was Hodges; he played in Hodges's band from 1953-54. Charlie Barnet

and Woody Herman admired Hodges and played a lot in the Hodges tradition. Benny Carter, John Dankworth, Eric Dolphy, Stan Getz, Hal McIntyre, and Gerry Mulligan were also saxophonists who acknowledged being influenced by Hodges. Bing Crosby was a staunch Hodges enthusiast as are British composer and jazz musician John Altman and jazz impresario George Wein today. Even Count Basie trombonist Vic Dickenson cited Hodges. He attributed his love of playing melody to hearing Hodges play melody as a soloist. He once told Stanley Dance that Hodges was his favourite musician.

Johnny Hodges and Duke Ellington had a mutually respectful and yet complex relationship that spanned six decades. On the bandstand Hodges in later years would rub his fingers together after an especially effective solo suggesting to Ellington that he increase his pay. In turn, Ellington

would smile at Hodges and their game would go on. Ellington nurtured Hodges's God given talent allowing him to achieve artistic brilliance along with stability in his life with steady employment. Hodges gave Ellington an unsurpassed level of musicianship, ideas for songs, and brought recognition to the band because of his enormous popularity, part of which was due to his instantly identifiable sound and the uniqueness of his expressionless demeanor while soloing. He was a vital member of the Ellington organization. Duke Ellington's affection and admiration for Hodges was displayed at Hodges's funeral when he publically said "Never the world's most highly animated showman or greatest stage personality, but a tone so beautiful it sometimes brought tears to the eyes, this was Johnny Hodges. This is Johnny Hodges. Because of this great loss our band will never sound the same".

Joya Sherrill (1927-2010)

En av de mest kända och firade sångerskorna från Duke Ellingtons storhetstid på 1940-talet, Joya Sherrill Guilmenot, avled den 28 juni i år. DESS-medlemmarna kanske bäst kommer ihåg henne från Stockholmskonferensen 1994, då hon deltog både som sångerska och medlem av musiker-panelen.

Joya föddes den 20 augusti 1927 i Bayonne, NJ. Redan innan hon hunnit fylla 15 år fick hon uppträda som sångerska med Duke Ellington och hans orkester som då stod på toppen av popularitet. Den 13 augusti 1942 uppträdde hon tillsammans med Ivie Anderson på Hotel Sherman in Chicago. Detta var vid samma tillfälle som Ivie gjorde ett av sina sista framträdanden med Duke och förmodligen var Duke ute efter att hitta lämplig ersättare. Joya var nog för ung denna gång, men återkom som reguljär sångerska med Duke två år senare. Under en kortare tid 1944-45 hade orkestern tre sångerskor, nämligen Joya, Kay Davis och Marie Ellington, samt sångaren Al Hibbler att tillgå för de många sånginslagen som förekom vid denna tid. Av dessa tre, är Joya förmodligen den som de flesta bäst kommer ihåg, då hon förekommer på många inspelningar, både i studio och live från denna tid. "I'm Beginning To See The Light" blev hennes största "hit" med orkestern.

I början av 1946 slutade hon hos Ellington för att påbörja en solokarriär, som bl.a. ledde till inspelningar med Ray Nance och Rex Stewart, för att 1956 återigen hörsamma en kallelse från Duke att delta i inspelningen av "A Drum Is A Woman". Senare deltog hon i inspelningen av "My People" 1963 (där f.ö. hennes dotter Alice Richelle Guilmenot Le Noir deltog som berättare) och därefter några sporadiska framträdanden med Duke. Hon hade

*Joya Sherrill vid Ellingtonkonferensen i Stockholm 1994.
Foto: Olle Lindholm*

dock en annan syn på kyrkokonserterna än vad Duke hade, och avböjde därför att delta i någon av dessa. I övrigt deltog hon vid den här tiden i en Broadway-show, turnerade med Benny Goodman i Sovjetunionen 1962, samt gjorde inspelningar i egen regi. Hon gifte sig 1946 med affärsmannen Richard Guilmenot.

Joya ledde på 70- och 80-talet en populär TV-show för barn betitlad "Time For Joya", med bl.a. Duke som gäst. I samband med Ellington-konferensen i Stockholm 1994 gjorde hon ett bejublat framträdande vid gala-konserterna på Konserthuset, där även Alice Babs, Clark Terry, Rolf Ericson, Willie Cook, Jimmy Woode och Louie Bellson m.fl. deltog.

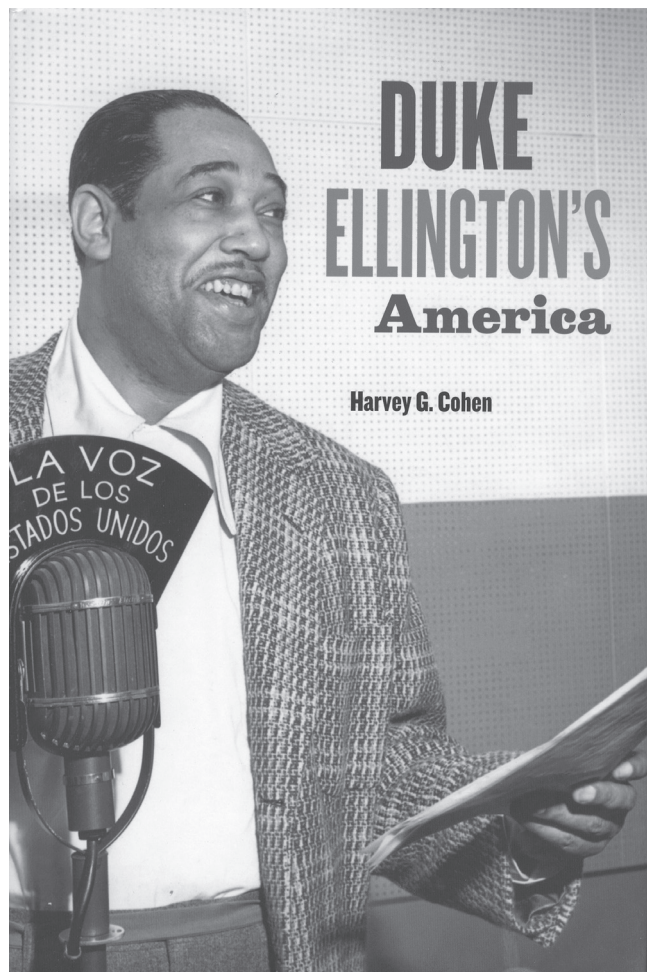
Anders Asplund

Duke Ellington's America

av Harvey G. Cohen

Det närmaste Duke Ellington kom att skriva en självbiografi var utarbetandet av "Music Is My Mistress", en bok där han berättar ytterst lite om sig själv, men i gengäld skriver kortare avsnitt om ett hundratal musiker och personer i hans närhet, eller som betytt mycket för honom själv. Däremot får man inte veta särskilt mycket om hans egen djupare tankevärld, vilket också gäller de böcker om Ellington som ett otal andra författare skrivit om honom. Han avslöjade helt enkelt inte särskilt mycket om sina innersta tankar i de många intervjuer och andra uttalanden han gjorde under hela sin musikaliska karriär.

Harvey G. Cohens bok kan inte betecknas som en biografi över Duke Ellington, och inte heller beskriver den hans musik i några djupare detaljer, men till skillnad från tidigare publicerade böcker i ämnet gör han ett allvarligt försök att sätta sig in i Ellingtons egen föreställningsvärld. Ett genomgående tema i boken är annars Ellingtons förhållande till "Civil Rights"-rörelsen i USA samt hans sätt att skapa sig en egen profil i rasfrågan – ibland kontroversiell, ibland hyllad. Ett annat huvudtema i boken berör hans religiositet och kyrkokonserterna. I den mån själva musiken behandlas i boken så är det främst dessa, samt de övriga lite längre

kompositionerna, som t.ex. "Black, Brown & Beige", "Reminiscing in Tempo" med flera som diskuteras.

Bokens disposition är i huvudsak kronologisk, men vissa tidsperioder är mycket sparsamt kommenterade i boken. Det gäller senare delen av 30-talet och perioden från 1943 fram till Newport '56.

Vissa avsnitt i boken är särskilt intressanta, genom att Cohen synbarligen har lagt ner ett stort arbete med att gå igenom det rikhaltiga arkivmaterial som numera finns tillgängligt. Boken innehåller därför en omfattande notapparat. Ett längre avsnitt ägnas åt Ellingtons relationer till Irving Mills, samt det sätt som Ellington som varumärke marknadsfördes av den senares organisation, Mill's Music. Ett annat avsnitt behandlar tillkomsten och premiäruppförandet av

"Black, Brown & Beige" i Carnegie Hall 1943, medan ett annat beskriver samma beträffande "My People" 1963. Kyrkokonserterna behandlas också grundligt.

Ett intressant kapitel i boken behandlar de ekonomiska realiteter som Ellington och orkestern hade att arbeta utifrån, hur ekonomin sköttes och hur penningströmmarna flödade. Ellington hade ju startat Tempo Music, då han och Irving Mills gick skilda vägar 1939, samt senare Ellington Inc. Dessa bolag användes delvis till att ekonomiskt "stötta" familjen, musiker, släkt och vänner och med system Ruth som VD. Det synes som om detta gjorde att ekonomin inte sköttes så professionellt som man kunde önska, varför finanserna tidvis var mycket röriga. Detta ledde till konflikter med det amerikanska skatteverket under de senare åren av Ellingtons karriär.

Det amerikanska utrikesdepartementet insåg så småningom vilken stor tillgång Ellington kunde vara under det program för kulturutbyte som man skapade under det "kalla kriget". Flera turnéer genomfördes i dess regi från 1963 och fram till 1973. Särskilt den första turnén i Mellanöstern 1963 behandlas utförligt i boken, men vi får även goda inblickar i t.ex. orkesterns äventyr i Sovjetunionen 1971.

Cohens studie av människan Ellington och hans inställning i de centrala frågor som behandlas i boken, d.v.s rasfrågan, religionsfrågan och de demokratifrågor som de av utrikesdepartementet sponsrade turnéerna speglar, och de slutsatser han drar, ger ett trovärdigt intryck, genom de många exempel som citeras. Man kan emellertid drista sig att tycka att för många exempel som avser att belysa samma sak, leder till för mycket "omtuggningar". Detta gäller särskilt diskussionerna beträffande "Civil Rights"-epoken från 50-talet och framåt. Man måste dock ha i minnet att Ellington själv bidrog ytterst lite med att förklara vad han innerst inne tyckte och tänkte, och detta kanske är förklaringen varför Cohen söker stöd för sina teser genom många exempel. Språkmässigt är boken ganska "svår" om man inte har engelska som modersmål, men den är för den skull inte avskräckande att läsa, även om den känns klart "akademisk". Troligen kan den dock i framtiden komma att räknas som en av de viktigaste böckerna inom Ellington-litteraturen.

Boken kostade 297 kr inklusive frakt från www.adlibris.se.

Anders Asplund

Nygammal skiva

Essential Jazz Classics – Duke Ellington: Black, Brown & Beige, featuring Mahalia Jackson

Detta är en återutgivning av Columbia LP CL 1162 som gjordes i februari 1958.

Man har också lagt till några som man kallar bonusnummer, nämligen Portrait of Ella Fitzgerald från 2 september 1957. Dessa nummer kommer från Verve LP MGV-4009-2. Vidare har man lagt in två nummer från Columbia LP ML-4418 Masterpieces by Ellington. Det rör sig om Yvonne Lanauze som sjunger Mood Indigo och Sophisticated Lady. Skivan vill alltså koncentrera sig på tre sångerskor med Ellington. Pris 8:95 Euro vid köp från www.jazzmessengers.com.

Rolf Dahlgren 90 år

Den 18 april firade föreningens altmeister Rolf Dahlgren sin 90-årsdag i det hus där han växte upp en gång för länge sedan och som nu disponeras av en av hans söner.

Rolf var med och bildade DESS 1993 och ingick i styrelsen fram till 2009. För all jazzvänner är namnet Rolf Dahlgren välkänt. Framförallt som skribent i jazztidskriften ESTRAD så länge den existerade. Men hans första alster som skribent var faktiskt den recension han skrev efter Duke Ellingtons konsert i Stockholm 1939. Därefter har Rolf skrivit om och träffat de flesta jazzpersonligheter som besökt vårt land. Rolf har berättat för oss om den dråpliga resan med Duke Ellington och Billy Strayhorn från Linköping till Stockholm i Rolfs bil någon gång på 60-talet. Mitt i natten fick bilen problem med

vattenpumpen och Rolf och Billy gick utefter vägen och letade vatten i medhavda flaskor.

Med Billie Holiday hade Rolf en promenad i bara kostymen mitt i smällkalla vintern i jakt på en bar dock utan att finna någon. Sin bästa relation hade Rolf dock med Ella Fitzgerald som alltid beställde köttbullar åt Rolf då hon bjöd honom på middag.

Rolf författade även flera böcker. I sin tidiga ungdom skrev han en detektivroman som också blev utgiven. Men de flesta av oss har i vår bokhylla hans utmärkta "Boken om Nalen".

Rolf uppvaktades av DESS med blommor och det första exemplaret av den CD som nu även distribueras till alla medlemmar.

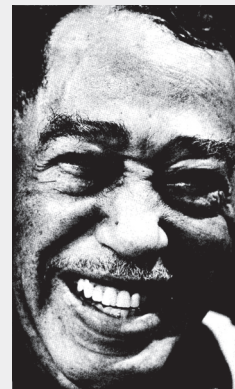
Självklart så sjöngs för Rolf "Ja, må han leva" och vi kan bara hoppas att det blir som det sägs i visan att han får leva i hundra år.

Bo Hausman

Jazz Humour

Vår systerförening i Washington ger ut ett newsletter kallat *Ellingtonia*. I deras marsnummer kan följande korta historia läsas under rubriken "A smile, a Chuckle, a Grin, a Guffaw":

The orchestraleader called for "C Jam Blues".
The pianist shouted back, "What key?"

Duke på Göteborgsfestival 2010

av Conny Svensson

Sista veckoslutet i maj 2010 anordnades för tjuogoandra gången Göteborgs Jazzfestival. Tidigare år har evenemanget ägt rum i augusti, då populära begivenheter avlöser varandra och Kungsporsavenyn kvällar och nätter knappt är framkomlig i trängseln av öldrickare. I fjol konkurrerade festivalen om uppmärksamheten med Madonna och Ulf Lundell! Bytet av tidpunkt visade sig väl motiverat, publiktillströmningen lär ha blivit betydligt bättre än sensommaren 2009.

Göteborgs Jazzfestival är huvudsakligen ägnad traditionell jazz och swing. Det innebär att Dukes ande under tre dagar svävar över staden, eftersom hans kompositioner visat sig högst användbara för alla slags orkestrar, från de mest arkaiska till de mest modernistiska.

Mer Ellington i Göteborg blir det den 10 september, då Göteborg Wind Orchestra med dirigenten Örjan Fahlström ägnar en kväll åt Dukes musik. Denna orkester, som inte är ett jazzband, sponsras av Göteborgs stad och Statens kulturråd. I fjol celebrerades 110-årsdagen Duke i två dagar under medverkan av olika musiker, både med och utan erfarenhet av att spela jazz.

Peoria Jazzband

Äldst bland verksamma jazzband i Göteborg är femtioårsjubilerande Peoria, som bildades 1960 av ett gäng pojkar i de lägre tonåren. En av dem har varit med oavbrutet från starten, banjoisten och kapellmästaren Sture Svarén. Denna sexmannaorkester (utan piano) är stilistiskt mycket mångsidig med varierad repertoar. Peoria spelar såväl New Orleans Revival som dixieland och swing, det sistnämnda med Ellington som viktig inspiratör. Till det speciella "soundet" bidrar sedan länge också utmärkta vokalisten Rosemarie Simonsen.

Åren 1978 och 1980 spelade Peoria in två LP, där det ingår fyra kompositioner av Ellington. På den senaste CD:n, "Smiles" (Imogena Records), kan Saratoga Swing höras i finstämt arrangemang av trombonisten Magnus Bylund, en hängiven Ellingtonentusiast. Bylund och trumpetaren Martin Barkstedt, som var med på de två LP-skivorna och efter långt uppehåll har gjort comeback i Peoria, använder som sig bör sordinerna med stor fermitet. Johan Johansson spelar som klarinettist i

neworleansk anda, i den här typen av nummer byter han ibland tillaltsax och anpassar sig då skickligt till swingrepertoarens idiom.

Vintage Jazz Big Band

Denna orkester kom till 1986 och kan beskrivas som en göteborgsk motsvarighet till Kustbandet. Idén att starta ett storband härstammar från saxofonisten/tubaisten Bert Slättung och trumpetaren Rolf Sundby. Den sistnämnde skriver i en tillbakablick på bandets tillkomst att "storbandsmusikens tjusning ligger för mig mycket i kombinationen av kraven på hög precision och musikalisk disciplin i skrivna arr, kopplat med (inom stilramarna) fria och ibland öppna solopartier för jazzig improvisation". När den blivande orkestern planerades drömde Sundby om "konserter med mycket bluesbaserad repertoar med trevliga musiker med känsla och brinnande intresse för årgångsjazz". Här kan man verkligen med skäl tala om sanndrömmar! Sundby spelade i många år även med Peoria, men under senare år har han helt ägnat sig åt Vintage som musiker, arrangör och kapellmästare.

Orkestern har ungefär samma sättning som de tidiga storbanden: tre trumpeter, en trombon, tre saxofoner/klarinetter, en saxofon/tuba, komp med banjo. Stilistiskt kommer inspirationen från sent tjugotal och tidigt trettital: Luis Russel, Bennie Moten, Fletcher Henderson och framför allt Ellington själv. Under sina konserter inleder Vintage ofta med nummer som anknyter till New Orleans (Oliver, Armstrong) för att sedan gå fram kronologiskt och avsluta med nummer från den ellingtonska repertoaren. Originalkompositioner av Sundby brukar också framföras. Vintage har spelat in flera CD, där klassiker av Duke men också hans mindre kända melodier ingår. Naturligtvis saknas inte Creole Love Call eller Black and Tan Fantasy, men en favorit är även den vackra Rent Party Blues som spelats in vid två tillfällen. Här framträder som lysande solist på sopransaxofon Johnny Korner, en mångsidig musiker, tillika medlem av Foggy Bottom Classic Jazz Band som gärna utför ädel musik av King Oliver årgång 1923... Trombonist i Vintage är den redan nämnde Magnus Bylund, också känd från Peoria.

*Vintage Jazzband var en av huvudattraktionerna på jazzfestivalen i Göteborg.
Foto: Conny Svensson*

Swing Brothers

Femmannarorkestern Swing Brothers består av två redan nämnda blåsare, Johnny Korner och Magnus Bylund (den sistnämnde medverkar alltså i alla de tre orkestrar som presenteras i denna artikel!). Vidare ett komp med Lennart "Mysto" Werdell (gitarr), Börje Moberg (bas) och Hasse Skoog (trummor). På orkesterns hemsida besvaras frågan "Husgudar?" så här: "Fats Waller, bröderna Gershwin och så naturligtvis Ellington, Ellington, Ellington". Swing Brothers bildades 2004 och vann följande år Riksfinalen i Klassisk Jazz.

För arrangemangen svarar Korner och Bylund. Interaktionen mellan de båda blåsarna ("ett radarpar") beskrivs sakkunnigt och fint i Bert Slättungs Jazzbrev 2006: "otroligt samspel, deras stämföring klingar helt underbart (en del är förmodligen skrivna eller memorerade arr, men jag har en känsla av att de känner varandra så väl att de hittar under/överstämmor och kontrapunktiska figurer till varandras solon rent spontant)". Till denna karakteristik finns inte mycket att

tillägga, annat än att en återkommande favoritmelodi är *It don't mean a thing if it ain't got that swing*, och nog svänger det rejält om denna kvintett!

Jag skulle verkligen önska att huvudstadens många Ellingtonentusiaster finge tillfälle att höra något av dessa band, eller helst alla tre. Inte bara musikaliskt är det en upplevelse. Snacket mellan låtarna sköts med bravur av verbalt ekvilibristiska och vitsiga göteborgare. Det är sannerligen ett rent nöje att lyssna till roliga och kunniga presentatörer som Sture Svarén, Rolf Sundby och "Mysto" Werdell.

PS. Just efter att ha skrivit detta nås jag mitt i högsommarvärmen av sorgebudet att Rolf Sundby avlidit i cancer, 72 år gammal. Att ersätta honom är givetvis omöjligt, men jag hoppas innerligt Vintage Jazz Big band kommer att fortsätta verksamheten i hans anda. Någon av bandets medlemmar får efter bästa förmåga överta rollen som eminent presentatör. Ett inspirerande föredöme finns då kvar i minnet av Rolf Sundby.

Lena Horne ur tiden

Sent i våras nåddes vi av budskapet att Lena Horne avlidit den 9 maj i år. Hon föddes Lena Calhoun Horne den 30 juni 1917 i Brooklyn, NY som dotter till paret Edna och Teddy Horne. Efter en brokig uppväxt – hon uppfostrades först av morföräldrarna, senare reste hon på turnéer tillsammans med sin mor som var skådespelare - fick hon så småningom debutera som sångare och dansare på det berömda "Cotton Club" som 16-åring, år 1933. Några år senare blev hon medlem av Noble Sissles orkester. Hon turnerade senare också som sångerska med Charlie Barnet och gjorde inspelningar med Artie Shaw. År 1937 gifte hon sig med Louis Jones, ett äktenskap som inte varade mer än några år, men resulterade i två barn.

I början av 1940-talet etablerade hon sig som skådespelerska i Hollywood. Det var under Ellingtons tid i Hollywood i samband uppförandet av "Jump For Joy" som Lena kom att knyta närmre kontakter med Duke och Billy Strayhorn, vilket så småningom utvecklades till en djup vänskap mellan Lena och Billy. Två mycket kända filmer från denna tid är "Cabin In The Sky" med bl.a. Duke Ellington, Louis Armstrong och Ethel Waters, samt "Stormy Weather" med bl.a. Fats Waller och Cab Calloway. I och med dessa filmer hade Lena nått stjärnstatus, men p.g.a. hennes på den tiden "radikala" åsikter blev hon under McCarthy-eran så småningom svartlistad i Hollywood och hade svårt att få arbete där.

Vid mitten av 1940-talet gifte sig Lena med den 9 år äldre Lennie Hayton, en pianist och arrangör som tidigare arbetat med Bix Beiderbecke, Red Nichols och Paul Whiteman. Detta blev till en början ett lyckligt äktenskap och tillsammans gjorde paret en hel del skivinspelningar med maken som arrangör och orkesterledare. Paret fick en fin hyllning i form av den inspelning som Count Basie gjorde av Quincy Jones' komposition "For Lena And Lennie" i slutet av 50-talet. Som ivrig förkämpe för de färgades rättigheter var Lena en viktig röst inom medborgarrättsrörelsen i USA, och hon deltog bl.a. i den bekanta marschen mot Washington.

Vänskaplig kyss: Billy Strayhorn och Lena Horn.

Under senare delen av sin karriär gjorde hon många framträdanden i form av TV-shower, konserter och skivinspelningar, från 1990 dock mer och mer sporadiskt. Hon fick även ett totalutmärkelse för sin skivinspelningar och övriga insatser inom musikbranschen.

För DESS-medlemmarna kan det vara av värde att nämna att det inte finns några exempel på studioinspelningar med Ellington, men en "Jubilee"-inspelning från 1945 har överlevt, samt ljudbandet från "Cabin In The Sky". Vidare före-kommer Lena tillsammans med Billy Strayhorn som gäst vid en kyrkokonsert den 25 december 1965 - "Christmas Surprise".

Anders Asplund

Duke Ellington i Sverige

av Björn Englund

Ellington i Sverige är inte bara hans fysiska närvaro med sin orkester utan även lanserandet av hans musik på skiva (med hans egen och andra orkestrar) och noter. Dessutom fanns det ju faktiskt en kapellmästare vid namn Frithiof Ellington verksam i Stockholm från 1920-talet och ett par decennier framåt.

Ellingtons tidiga inspelningar lanserades i Europa på Columbia i England, Brunswick i England, Tyskland och Frankrike, OKehinspelningarna på Parlophone i England och Odeon och Parlophon i Tyskland, Victorinspelningarna på HMV i hela Europa utom i Tyskland, där de kom på Electrola. Engelska HMV gav till och med ut ett album med Ellingtonskivor redan i oktober 1932 med sex skivor (B 6351-6356), det första skivalbumet tillägnat en jazzartist!

De svenska representanterna för dessa märken valde ut vad de ville lansera på hemmamarknaden, men det dröjde innan de plockade hem Ellingtonskivor. Den första tycks vara engelska HMV B 6066 (*Limehouse blues / Echoes of the jungle* från 16 juni 1931) i det svenska supplementet för januari 1932 (utgiven i England i november 1931). Ändå hade det givits ut två skivor i den skandinaviska X-serien före det: X 3715 (*Nine little miles from Ten-Ten-Tennessee* från 21 november 1930 / *What good am I without You* från 10 december 1930) i juni 1931, X 3739 (*Shout 'em, aunt Tillie* från 4 juni 1930 / *Blue again* från 26 november 1930; sid 2 utgavs inte i England, bara i Skandinavien och Australien!) i augusti 1931. Dessutom X 3899 (*Creole love call* från 26 oktober 1927, jfr X 4957, se nedan / *The mystery song* från 17 juni 1931), i mars 1932, X 3945 (*Japanese dream* från 18 februari 1929 / *Breakfast dance* från 14 november 1929, se nedan) i juli 1932, X 3998 (*Blue bubbles* från 19 december 1927 / McKinney's Cotton Pickers: *If I could be with you one hour tonight*) i oktober 1932, X 4074 (*Harlemania* från 18 februari 1929 / *Jazz Lips* från 18 november 1929) i januari 1933, X 4085 (*Brown berries* från 19 december 1927 / Washboard Rhythm Kings: *Holding my honey's hand*) i mars 1933 men alla dessa utgavs bara i Danmark (möjligen också i Finland och/eller Norge, men jag har inte sett supplementen från dessa länder). B 6230 (*Breakfast dance*, 14 november 1929 / Fletcher Hendersons orkester: *Take me away from the river*) togs upp i supplementet för november 1932. X 4593 (*Troubled waters* från 2 maj 1934 / Garnet Clarke: *Star dust*) dyker upp i supplementet för mars 1936 och X 4957 (*Creole love call / Black and tan fantasy* från 6 oktober 1927, de äldsta inspelningarna med Duke som utgivits här. Detta tycks vara den Ellingtonskiva som var mest långlivad och sålde bäst i vårt land) i januari 1938.

30 cm-versionen av *Creole rhapsody* (från 11 juni 1931) utgavs på Z 218 i mars 1932.

Den första skivan utgiven i Sverige med musik av Ellington är Odeon 5583 (se illustration) från december 1925 med ryskfödde pianisten Mischa Spoliansky (1898-1985). Det är en inspelning gjord i Berlin 28 augusti 1925 av valsen (!) (*Love is just a wish*) *With you* som Ellington skrev för musikalen *Chocolate Kiddies*, som aldrig spelades

i USA men vid turnéer i hela Europa inklusive Danmark och Sverige 1925. Orkestern var Sam Woodings med bl. a. Tommy Ladnier på kornett och Gene Sedric på tenorsax och bassax m.m. Woodings orkester spelade i Berlin in fyra melodier från musikalen, men inga av dessa var av Duke.

I december 1926 utgavs en annan melodi ur samma musikal: *Jig walk* med engelska Savoy Orpheans på skandinaviska HMV X 2395, men återigen var det bara Danmark som fick distribution av skivan. Det var musikalens populäraste melodi som upplevde många inspelningar både i Europa och USA. Reinhard Wenskats jazzband med den utmärkte holländske trumpetaren Louis De Vries spelade in den i Berlin i juni 1926 och den kom bl. a. på skandinaviska Polyphon X.S 40819.

Ellington själv spelade aldrig in några av musikalmelodierna, men *Jig walk* finns bevarad från en radiosändning med hans orkester från Cotton Club 22 maj 1938 (på svenska piratmärket Jazz Panorama JLP 14). (Tyska sånggruppen Comedian Harmonists gjorde den enda kända sångversionen 10 maj 1928 som aldrig utgavs; det är möjligt att de sjöng ordlöst.)

Den kanske bästa versionen är med trion The Three Deuces för Commodore 25 mars 1941 med Pee Wee Russell i högform tillsammans med pianisten Joe Sullivan och trummisen Zutty Singleton.

En tredje melodi från musikalen är *Jim Dandy*, som spelades in av Dajos Bélás orkester i Berlin 24 oktober 1925 och utgavs i december samma år på skandinaviska Odeon 5691. En 30-cm version gjordes också samma dag och kan ha utkommit i Sverige i 8000-serien, men jag har inga uppgifter om det än.

De första utgåvorna i Europa med Ellingtons orkester torde vara tyska Brunswick

A 403 (*Birmingham breakdown / East St. Louis toodle-oo*) och A 428 (*Black and tan fantasy / Soliloquy*) från 1927. De kan ha importerats till Sverige av Polyphon.

Engelska Columbia 4420 (*East St. Louis toodle-oo / Hop head*) utgavs också 1927.

HMV låg långt efter. Den första utgåvan var B 5945 (*Three little words / Ring dem bells*) i januari 1931. Holländska HMV gav ut inte mindre än 25 skivor med de verkliga godbitarna i Ellingtons Victorrepertoar, i ett par fall med andra artister på baksidan (Jelly Roll Morton, Dave Nelson, Hoagy Carmichael). De har nummer mellan B 4836 och B 4992 och har alltså 47 titlar (50 - 3).

De två 78-utgåvorna av *Rockin' in Rhythm* från radiosändningen i Stockholm på Dukes 40-årsdag 29 april 1939 (Dynamic 11 och Non-commercial 103) är franska enligt Benny Åslunds tillförlitliga diskografi. Pirat-LP-utgåvan (Max MLP 1001) är däremot svensk. Producenten brukar kalla sig Elvis Dean (ibland).

(Denna översikt visar bara skandinaviska utgåvor före 1940. Efter det året kom åtskilliga Ellingtoninspelningar på främst HMV (i X-serien) och Columbia (i DS-serien) samt t. ex. på Jazz Selection och Gazell.

Svenska skivutgåvor med Ellingtonmelodier 1934-39

Cameo 2003 Madame Tussaud's Dance Orchestra: Rockin' in rhythm. Inspelad i London 23 juni 1933, utgiven januari 1934. Vaxkabinettet i London hade faktiskt en dansorkester 1933!

Cameo 410 Georg Enders orkester, trumpetsolo: "Smyget". Black and tan fantasy. Inspelad 12 september, utgiven oktober 1935. Även på Tellus 1410.

Sonora 3269 Nisse Linds hotkvartett. Jubilee stomp. Inspelad i maj, utgiven juli 1937. Även på danska Tono M 11205.

Scala 97 och 255 Scala jazzorkester. Black and tan fantasy. Inspelad 8 juli, utgiven december 1937 respektive augusti 1939. Även på danska Odeon R 160883. Trumpetsolist Gösta "Smyget" Redlig.

Silverton St.3172 Dansorkester. Caravan. Inspelad 15 januari, utgiven april 1938. Även på Grand och Resia. Studioorkester troligen ledd av Einar Groth.

Toni 683 Sam Samsons orkester: Mood indigo / Lost in meditation. Inspelad i mars, utg april 1939.

Toni 684 Sam Samsons orkester. Solitude. Inspelad i mars, utgiven april 1939. Även på danska National 527. Baksidan är *Moonglow*, felaktigt tillskriven Ellington (den är av Will Hudson).

Svenska notutgåvor före 1950

(Dessutom fanns i Sverige redan från 1930-talet icke-svenska tryckarr av Ellingtonmelodier tillgängliga):

Boy meets horn (tillsammans med Rex Stewart).

A-arr: Phil Lang, B-arr: Sven Stiberg.

Westin & Co. 1943

Don't get around much anymore (Så många om och men), Lyric by Bob Russell. Svensk text: Tommy. B-arr: Kurt Blomquist. Reuter & Reuter. (Även pianosoloutgåva.) Tommy är pseudonym för förlagschefen Lennart Reuterskiöld 1943.

"Skrontch". Words by Irving Mills and Henry Nemo. Arr Jimmy Dale. Carl Gehrman 1943.

Solitude. Text: de Lange & Irving Mills. Arr: Gösta Theselius. Nordiska musikförlaget 1943.

Swingtime in Honolulu. Words by Irving Mills & Henry Nemo. Foxtrot. Arr: Jerry Blake. 2 upplagan. 1943.

Caravan (tills med Juan Tizol). A-arr: Andrew Walter. B-arr: Gösta Theselius. (Som pianosolo arr Stig Holm.) Westin & Co. Det verkar underligt att Andrew Walter skulle ha skrivit ett A-arr, troligen misstag för att han gjorde ett arr för solodragospel. 1944.

Creole love call. Arr: Sam Samson & Gösta Theselius. Carl Gehrman 1944.

In a sentimental mood. Foxtrot. A-arr, B-arr: Casper Hjukström (pianosolo arr Stig Holm, dragspelsolo arr Andrew Walter) 1944.

Things ain't what they used to be. Lyrics by Ted Persons. Arr: Don Redman. Nordiska musikförlaget 1944. Denna

komposition är ju (officiellt) av MERCER Ellington. Har inte sett noterna och vet inte om korrekt kompositör anges och förteckningen i Uppslagsbok för svenska musikhandeln är felaktig. Men tillkomsten har ju att göra med konflikten mellan radiobolagen och ASCAP, som 1941 ville ha en fördubbling av licenserna för att sända ASCAP-skyddade melodier. Radioföretagen avböjde och lanserade melodier från sin nystartade licensbyrå BMI.

Inga ASCAP-melodier fick spelas i radio 1941 och Ellington (som tillhörde ASCAP) fick i all hast be Billy Strayhorn och Mercer Ellington, som tillhörde BMI, att skriva ihop en ny orkesterbok att använda vid radiosändning. The Duke kunde ju inte ens använda sin signaturmeleri, den nya blev Strayhorns lyckokast *Take the A train*. Många tvivlar på att Mercer verkligen komponerade alla de melodier som tillskrevs honom så kanske är *"Things"* trots allt en Duke-melodi. Strayhorn och Mercer Ellington övergick sedermera (1946 resp 1957) till ASCAP.

Jubilee stomp. Arr: Sam Samson. Carl Gehrman 1945.

Don't you know I care. Words by Mack David. Foxtrot. Arr: Vic Schoen. Carl Gehrman 1946.

I'm just a lucky so-and-so. Foxtrot. Arr: J. Bittick. Carl Gehrman 1946.

Mood indigo (tills med Albany Bigard). Arr: Gösta Theselius. Carl Gehrman 1946.

Sophisticated lady. Foxtrot. Arr: Gösta Theselius. Salongsorkesterarr: J. Mason. (Pianosoloutgåva) Carl Gehrman 1948.

Rex Stewart on Hot Record Society

by Björn Englund

The "revived" Hot Record Society label was launched in 1945 and the first session was with guitarist (and close friend of Rex Stewart) Brick Fleagle's studio band in July, issued in October (the title *Double Doghouse* has two bass players, but I no longer have a copy of this disc and don't remember the name of the second player who is not mentioned in discographies). This covers matrix numbers 1005-1008. In 1952 Atlantic purchased the HRS catalogue and their first recording ledger has a list of the HRS masters, but this covers only 1005-1087. (The unlisted 1088 is a 10" dubbing of the 12" Teagarden title *Shine* from December 15, 1940, issued on

HRS 1051.) 1000-1004 are unknown, but may be control numbers for the five titles Rex Stewart recorded for Swing in Paris in 1939 (the drummer failed to show up, so Barney Bigard doubled on percussion on the fifth title!). These were issued on HRS 1003-1004 which exist in three versions. The first versions had four titles recorded privately in 1936 in Decca's Chicago studios by Jimmy McPartland and sponsored by Squirrel Aschcraft. HRS got the rights and issued them in November 1939. Later, Decca got the rights and reissued them on 3363 (1940) and 18441 (1942). (Delete 18445 listed by Rust; this is not by McPartland but by Guy Lombardo!)

In 1942 the Reeves Studio in New York dubbed four of the Swing titles on to matrix numbers R 4098-4101 and these were issued on the second versions of HRS 1003-1004 as *Improvisations in Ellingtonia. Part 1-4. Low Cotton* on HRS 1003 was actually the first issue of this title as the parent label did not

issue it until 1943 (Swing SW 203). Geoffrey Wheeler (*Collectors guide to Jazz on Bootleg & Reissue 78 r.p.m. records*, 2009, part 3, page 193) incorrectly states that these issues appeared in 1939. Part 1 is *Low Cotton* (OSW 64-1), Part 2 is *Montmartre* (OSW 63-1), part 3 is *Finesse* (OSW 65-1) and the fourth part is not numbered and gives no tune title (OSW 66-1; *I Know That You Know*, the 1926 Vincent Youmans standard from the Broadway musical *Oh, Please!*; the four other tunes are Stewart originals). The fifth title (OSW 67-1; *Solid Old Man*) was included in the third versions of these discs, issued in October, 1945. It was on 1004 retitled *Solid Rock* and has the matrix number 1004 coupled with OSW 65-1 (the original coupling OSW 66-1, see below). This may have been given to indicate the catalogue number, but it could also mean that the other four titles were numbered 1000-1003. For these reissues the tunes were retitled: OSW 63-1 *Montmartre* became *Django's Jump* on HRS 1003, OSW 65-1 *Finesse* became *Night Wind* on HRS 1004. OSW 64-1 *Low Cotton* kept its title. The remaining title, OSW 66-1 *I Know That You Know*, was issued on HRS 1026 in 1946 coupled with a Buck Clayton title. (Rex Stewart's book *Jazz masters of the thirties*, 1972, page 35, has his description of the session.)

Rex Stewart had recorded for HRS in 1940 in the Decca Studios with fellow Ellingtonians Lawrence Brown, Barney Bigard and Wellman Braud plus Billy Kyle, Brick Fleagle and Dave Tough in four excellent 12" sides, including a new version of *Solid Rock* (HRS 2004-2005) and again in 1946 (HRS 1040-1041). He also appeared on a Brick Fleagle session in 1946 (HRS 1050, one side being his composition *K. C. Caboose*; two further titles remain unissued).

A Rex Stewart mystery

Plaza PL 5502 (an Atlantic label) has two Stewart titles from French Blue Star: A 128 *Cherokee* / A 129 *The Creeper*. These are Atlantic control numbers. However, according to the Atlantic recording ledger A 128 is *The Creeper, Part 1 (Lazy Blues)* and A 129 is *The Creeper, Part 2 (Snag Nasty)*. The details are from the Lof C data base and it is possible that the cataloguer only read the matrix number only on the label and not in the run-off area. *Cherokee* has the matrix number A 160 according to the Atlantic files. Does anyone have this disc and does the A 128 side actually have *Cherokee* or *Lazy Blues* and is the engraved matrix number A 128 or A 160?

Barney Bigard, Rex Stewart och Ben Webster vid ett inspelningstillfälle för HRS år 1940.

Duke and the record labels 1932-1933

by Björn Englund

George Avakian's article in the latest issue was most informative and interesting. However, it has a couple of discographical errors. Avakian says that Ellington could make his February (15 AND 16) 1933 recordings for British EMI's Columbia label while under contract to Brunswick because "EMI represented Brunswick in Europe at the time". This is incorrect. British Decca represented Brunswick until July 1938. Only from August of that year were American Brunswick titles issued on EMI's Columbia

and Parlophone labels. Titles from Brunswick's cheap Vocalion and Melotone labels were issued on British Imperial and Rex and later on the revived Vocalion label (1936-1940).

He further says that Ellington fulfilled his Victor contract by the February 3 and 9 1932 sessions, but forgets the September 21, 1932 Victor session, which remained unissued, perhaps because of the Brunswick contract. More mysterious is how he could record for British Decca in July 1933. Perhaps they were originally only to be sold in the UK. The titles were reissued on American Decca years later (323 in 1935, 3516 in 1940, 3944 in 1941, 4244 in 1942) and on Australian Decca, Italian Decca Edison Bell, German and Norwegian Brunswick, Argentine Odeon and Japanese Polydor from 1936.

Björn Englund i Roy Anderssons film "Du levande". Bilden användes till bioaffischen.

Vem är Björn Englund ?

Björn Englund är ett diskografiskt orakel. Gemensamt för oss som vill fördjupa oss i kunskaperna om den inspelade jazzen är att vi vill ha tillgång till uppgifter om vem som spelar på skivan och kanske även när den spelades in och liknande uppgifter. Denna strävan gäller säkert inte bara jazzentusiaster utan kan säkert utsträckas till alla typer av skivsamlare.

Litteratur i dessa ämnen finns det gott om. Vår bibel i detta sammanhang är det verk som getts ut av den engelske diskografen Brian Rust. Det innehåller uppgifter om all inspelningar från begynnelsen och fram till 1942.

De flesta av oss betraktar innehållet i detta verk som rätt och riktigt men Björn har bevisat för oss att så inte är fallet. Han har i olika publikationer påpekat detta under årens lopp och när engelska Storyville för några år sedan gav ut en nytryckning av Rusts verk väntade man sig att alla korrigeringar skulle vara medtagna. Men så var inte fallet. Man gav ut en ny upplaga i oförändrat skick till alla diskograferas besvikelse. I den engelska tidskriften VJM (Vintage Jazz Mart) har Björn i flera nummer listat mängder av behövliga korrigeringar och de kan räknas i hundratal, kanske tusental.

Björn var fram till sin pensionering anställd vid Statens Arkiv för Ljud och Bild, det som numera heter Statens Audiovisuella Samlingar. Björn var där ansvarig för samlingen av svenska skivor och gav i den egenskapen

ut flera förteckningar över svensk skivproduktion. Bland annat kan nämnas fullständiga diskografier över Metronomes och Cupols produktion. Han skapade även en databas över alla elektriskt inspelade svenska 78:or för åren 1925-1958. Han har även medverkat vid ALBs återutgivning av svenskt material och särskilt skall nämnas en serie om 10 LP på Sonora som belönades med en Grammis som årets bästa återutgivning.

Med det musikintresse Björn har så är han naturligtvis en god amatörmusiker och spelar ett flertal instrument som valthorn, trombon, saxofon och gitarr för att nämna några. Som frivillig militärmusiker vid Karlbergs musikkår har han deltagit i över 300 högvakter.

Björns absoluta favoritinstrument är bassaxofon, och favoritmusiker är Adrian Rollini.

Vad passar väl bättre för en ljud- och bildarbetare, än att själv bli filmad? I Roy Anderssons film "Du levande", hade Björn en betydande roll som sousafonist. Han hamnade även på filmaffischen (se bild).

Han har även ägnat sig åt egen skivproduktion. Än så länge bara en skiva på märket Bonnie Records – en CD i Claes Broddas namn: Première Classe/First Claes.

Vi har nöjet att ha Björn som medlem i DESS och i detta nummer av Bulletinen har vi förmånen att få publicera några artiklar och kommentarer av Björn med anknytning till Duke Ellington. Det inte Björn vet om skivutgåvor är knappast värt att veta. Vi tackar Björn för hans bidrag och hoppas att få ta del av hans kunskaper även i framtida nummer.

Brusten länk

En av våra mest hängivna medlemmar har gått ur tiden.; Margareta "Lull" Toss avled i augusti.

Hon besökte alltid våra möten på SAMI och höll regelbunden kontakt med vår ordförande för att kontrollera kommande mötesdagar och tider eller enbart för att prata om Duke Ellington. Faktum är att Margareta kände Duke personligen mycket väl. Vi kommer att skriva om detta i ett kommande nummer.

Margareta hade ett professionellt förflutet som journalist och redaktör, och i den egenskapen blev hon ombedd att skriva något i vår Bulletin om sina kontakter med Duke. Hon var välvilligt inställd till förslaget men tyvärr fick vi aldrig se något bidrag från hennes penna.

När detta läses har jordfästningen ägt rum på Skogskyrkogården i Stockholm och vi vet att den beledsagades av bland annat Ellingtonmusik, framförd av Claes Brodda.

Jan Falk

Nya medlemmar

DESS hälsar följande nya medlemmar välkomna i vår illustra förening:

Margareta Ahlberg, Farsta
Bo Anell, Karlstad
Katarina Blom, Älvsjö
Anders Callmer, Stockholm
Brita Carlsson, Stockholm
Ulf Enochsson, Karlstad
Martin Eriksson, Hindås
Agneta Falk, Väddö
Sven Fornehag, Järfälla
Ingvar Fröroth, Hägersten
Sven Göthe, Stockholm
Anita Isaksson, Järfälla
Bo Jonsson, Spånga
Hans Lindahl, Huddinge
Margareta Lindgren, Båstad
Anita Lovén, Stockholm
Hans Mertzig, Stockholm
Jan Olsson, Staffanstorps
John R. Trumpak, Reseda, Calif., USA
Per Wallander, Älvsjö
Gunnar Wiklund, Umeå
Christina Windäng, Nynäshamn

DESS behöver fler medlemmar. Inspirera Dina vänner och bekanta att också vara med!

Member's Choice

DESS haft två lyckade konsertkvällar på Duke' Place och ytterligare två är inplanerade för resten av året. Emellertid är det flera av våra medlemmar som saknar den typ av medlemsmöten som vi hade på SAMI med inte bara levande musik utan även kåserier och andra presentationer.

Denna saknad känns helt berättigad och vi i styrelsen vill försöka kompensera detta genom att lägga in ett extra medlemsmöte den 18 oktober under något enklare former. För ändamålet har vi bokat Hedénsalen fyra trappor upp i ABF-huset.

Programmet för denna kväll befinner sig fortfarande på planeringsstadiet men "Member's Choice", som vi hade för ungefär ett år sedan, visade sig vara uppskattat av många och vi chansar därför på en upprepning.

Därför uppmanas nu hugade medlemmar att inkomma

med förslag på ett Ellington-nummer som vi spelar upp tillsammans med vederbörandes kommentarer varför han eller hon valt just den inspelningen. Självklart behöver det inte nödvändigtvis vara en genuin Ellingtonskiva som väljs. Något nummer med någon av hans många "sidemen" är helt i sin ordning.

De låtar som väljs bör helst inte överstiga 3/4-minutersgränsen, så att vi därmed får utrymme för att presentera så många medlemmar som möjligt. Medlemmar i landsorten kan skicka oss ett brev med sitt val och sin motivering som vi läser upp. Vi kan skaffa fram den önskade skivan i fråga för uppspelning, men i tveksamma fall behöver vi en tydlig indikation om vilken inspelning det är fråga om.

En strid ström av förslag väntas nu och de kan lämpligast skickas till **bo.haufman@telia.com**. En officiell kallelse till detta extra medlemsmöte kommer att distribueras senare, men lägg alltså datumet 18 oktober på minnet.

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS, c/o Jan Falk
Box 22062, 104 22 Stockholm
Telefon 08-652 07 90, mobil 070-552 07 90

Redaktionsgrupp:
Bo Haufman, Bo Holmqvist,
Claes Brodda (layout)

Plusgiro: 11 63 75 - 7
Hemsida: www.ellington.se
PayPal account: duke@ellington.se

DESS medlemsavgift
är per kalenderår: inom Norden 200 kr

Membership outside
Scandinavia annual fee USD 40

Vid köp hos DESS, använd
vårt Plusgiro 11 63 75 - 7